

Peter James

Doodgewoon

Vertaald door Lia Belt

De Fontein

I

Zondag 1 september

Ze maakten bijna elke zondag wel ergens ruzie over. Meestal niets belangrijks. En meestal waaide het snel weer over als ze elkaar op een gegeven moment aankeken en in de lach schoten. Deze zondagmiddag, een paar weken voor hun vierde trouwdag, was geen uitzondering. Vandaag kibbelden ze over kattengrit.

Eden was altijd een beetje bang als ze bij Niall in de auto zat, ook al hadden ze nog maar één keer een ongeluk gehad; toen ze een paar jaar geleden na een date naar huis reden en over de kop waren geslagen. Hij had indruk op haar willen maken, had hij opgebiecht. Ze hadden net een nieuwe – nou ja, voor hen nieuwe – Golf GTI en Niall wilde laten zien hoe snel dat ding was. Maar toen, zoals een van de verkeersagenten tegen een collega had gemompeld, was zijn talent opgebraakt.

Ze waren nu ook weer op weg naar huis en ruzieden al een halfuur. Niall reed te hard, zoals altijd wanneer hij opgefokt was. Het was al een keer bijna misgegaan toen hij een auto met caravan inhaalde en pas vlak voor een tegemoetkomende Land Rover naar hun eigen weghelft had kunnen terugkomen.

Lekker dan, dacht Eden. Ik kan elk moment dood zijn, en dan is ‘kattengrit’ mijn laatste woord op deze aarde geweest.

‘Maar moeten we het echt nu meteen halen, schat?’ vroeg Niall, die een beetje kalmeerde. ‘Ik wilde proberen de finish van de grand prix nog te zien.’

‘Die kun je ook terugkijken.’

‘Dat is niet hetzelfde.’ Hij draaide het raampje van de BMW omlaag, gooi-de zijn kauwgompje naar buiten, viste een nieuwe uit zijn zak en stak het in zijn mond.

‘Hou daar toch eens mee op. Doe het in een papiertje en gooi het in een prullenbak,’ morde ze. ‘En ja, het moet nu, want jij zou het vrijdag al halen maar bent het vergeten. En toen zou je het gisteren meenemen, maar ben je het weer vergeten.’

‘Weet ik, maar ik had het druk – met de kost verdienen. Drie ritjes naar het vliegveld en maar één vrekkelijke fooi.’

‘Je zou eens moeten overwegen voor Uber te gaan werken. Dan kun je je passagiers beoordelen, ze één ster toebedelen als ze geen fooi geven.’

‘De dag dat ik voor Uber werk,’ antwoordde hij, ‘is de dag dat ik er de baas ben.’

Eden liet dat gaan – Niall met zijn grootse dromen – omdat ze hun ruzie niet opnieuw wilde opstoken. ‘Het kost me vijf minuutjes om de winkel in te hollen en een zak te halen.’

Hij bromde.

Ze boog zich naar voren en pakte zijn iPhone. ‘Alleen even de foto’s bekijken die je vandaag hebt gemaakt.’

‘Niet te geloven dat je je batterij zo leeg had laten raken. Jouw telefoon heeft een veel betere camera.’

‘Ik had hem in de auto kunnen opladen, als jij er eindelijk eens aan denkt om een nieuw kabeltje te kopen. Ik heb hem uitgezet om de batterij te sparen.’ Ze bladerde door een doolhof van apps.

‘Je had hem gisteravond moeten opladen.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nou, daar heb ik dus niet aan gedacht.’

Hij bromde weer.

‘Jezus,’ zei ze terwijl ze op zijn telefoon keek. ‘Hoeveel apps heb je hier eigenlijk op staan? Minstens honderd, denk ik! En waarschijnlijk weet je van de helft niet eens meer wat ze zijn. Je had gezegd dat je de apps die je niet meer gebruikte eraf zou gooien.’

‘Ja, als ik tijd heb.’

Ze schudde grijnzend haar hoofd. ‘Als jij er happy van wordt om er zo veel te hebben...’

Hij grijnsde terug. ‘Eigenlijk word ik er “appy” van.’

‘Wat slecht!’ Ze vond de Foto’s-app met albums en tikte erop. Er zaten verschillende foto’s in van eerder die middag, van een imposant elizabethaans landhuis met schitterend onderhouden tuinen die er op hun best uitzagen in de late zomerzon. Een meer. Uitzicht op de South Downs. En een paar foto’s van haar, in een strakke witte short en roze top, leunend tegen een houten hek met het meer op de achtergrond.

‘Wauw! Je hebt een paar echt mooie van mij genomen!’ zei ze. ‘Ik ben er heel blij mee. Of nou, met sommige ervan.’

‘Ze zouden nog beter zijn geweest op jouw telefoon.’

Onopvallend verwijderde ze de foto’s van zichzelf die ze het minst vond en ze liet er maar één op staan waar ze echt heel tevreden over was, die met het meer op de achtergrond. Daarna ging ze nog een keer langs zijn apps. ‘Wat is dit – MindNode?’

‘Geen idee.’

‘Zal ik hem eraf halen voor je?’

‘Ga je gang,’ zei hij met lichte irritatie in zijn stem.

Na overleg verwijderde Eden nog een paar overbodige apps.

Toen ze op Upper Shoreham Road reden, wees Niall door de voorruit naar de samenpakkende wolken. ‘Over twee uur zou het gaan regenen. Ik moet vanavond iemand van Heathrow ophalen en wil echt nog even een stukje fietsen na de grand prix, nog wat cardio doen voordat ik moet werken. Kan dit echt niet tot morgen wachten?’

‘De kat kan zijn plasje niet ophouden, schat,’ zei ze. ‘Stop maar gewoon voor de deur, dan ren ik de winkel in, grijp een zak en kom meteen weer naar buiten. Vijf minuutjes.’

‘Beloof je dat? Want ik weet hoe je bent als je in een winkel loopt – dan wil je ook meteen al het andere meenemen dat je nodig hebt.’

Ze grijnsde naar hem en raakte suggestief zijn been aan. ‘Jij bent alles wat ik nodig heb.’

‘Jaja!’

Eden boog zich opzij en kustte hem op de wang. En zag meteen die vreemde, onrustbarende blik in zijn ogen. Zo anders dan toen ze pas samen waren, toen ze niets dan diepe liefde bij hem zag. ‘Ik beloof het.’

Nialls moeder was Spaans. Hij had een bos donkerbruine krullen en een gezicht dat Eden bij hun eerste kennismaking had doen denken aan een jongere versie van de acteur Dominic West. Als hij glimlachte, was hij de knapste man ter wereld. Als hij kwaad was, leek hij bijna wel een neanderthaler.

Op zondag gingen ze zo vaak mogelijk naar gebouwen onder beheer van de National Trust, die ze met hun lidmaatschapskaart gratis konden bezoeken. Maar vanmiddag hadden ze Parham House bezocht, eigendom van een ander fonds, en hadden er door het schitterende hertenpark gewandeld.

Niall reed de parkeerplaats van de enorme Tesco-superstore op, vijf kilometer ten westen van hun huis in Brighton. En ergerde zich al direct aan de rij auto’s voor hen. ‘Moet je dat zien. Shit, schat, dit gaat een eeuwigheid duren.’

‘Stop hier maar, dan spring ik eruit en loop alvast naar binnen terwijl jij een plekje zoekt. Ik vind je wel weer.’

‘Dat spul is zwaar – weet je het zeker?’

Ze keek hem zijdelings aan. ‘Wanneer heb jij eigenlijk voor het laatst grit gehaald?’

‘Eh, weet ik niet meer.’

‘Dus hoe denk je dan dat het in ons huis terechtkomt? Op magische wijze? Komt de tandenfee het brengen?’

‘Oké, oké, powervrouw – ik zet hem hier wel neer.’ Hij vond een lege parkeerplek op enige afstand van de winkel.

Eden pakte haar handtas, sprong uit de auto, blies hem een kus toe, sloeg het portier dicht en haastte zich door de drukte.

Niall zette de radio harder en luisterde naar Laura Palumbo die ‘Life Goes On’ zong.

Daarna kwam een ander nummer. Hij kwam in de verleiding om een sigaret op te steken, maar Eden wilde niet dat hij in de auto rookte – ze had eigenlijk liever helemaal niet dat hij rookte. Dus bleef hij maar gewoon zitten, muziek luisteren en onrustig op zijn horloge en het dashboardklokje kijken. ‘Brown Eyed Girl’ van Van Morrison. Johnny Cash met ‘You Are My Sunshine’. Eden en hij waren allebei dol op countrymuziek. Misschien zou ze terug zijn voordat dit nummer afgelopen was – dit was een van haar lievelingsnummers.

Maar ze verscheen niet.

Er kwam nog een nummer. En nog een.

Ze was al twintig minuten weg, besepte hij. Wat is ze aan het doen? Waarschijnlijk toch ook weer andere dingen aan het halen, ook al had ze beloofd dat ze dat niet zou doen. De hemel werd nog donkerder. Zijn kans om het einde van de grand prix nog te zien verkleinde snel. Hij nam de race op en kon hem later vandaag of morgen alsnog kijken, maar dat was echt niet hetzelfde. Al was zijn grootste zorg nu dat hij thuis wilde zijn voordat het begon te regenen zodat hij op pad kon met zijn fiets.

Hij keek op het dashboardklokje en weer op zijn horloge. Nog een nummer op de radio. Vijfentwintig minuten. Een halfuur. Wat ben je daar in godsnaam aan het doen? Kwaad stompte hij op het stuur – en grimaste van pijn.

Hij zou nog vijf minuutjes wachten, besloot hij.

Hoelang duurt het om een zak kattengrit te halen?

Het was bijna 15.50 uur.

Uiteindelijk was zijn geduld op en besloot hij naar haar op zoek te gaan.

Zondag 1 september

Een lange roodharige medewerker met een badge waarop Tim stond, versperde hem de weg. ‘Helaas, meneer, we gaan over tien minuten sluiten,’ zei de jongeman beleefd.

‘Ik kom alleen mijn vrouw even helpen met een zak kattengrit,’ zei Niall.

‘O, dat is natuurlijk prima.’ De jongen stapte opzij. ‘Dierenbenodigdheden staan in gangpad twee.’

Niall ging de enorme winkel in, waar het al rustiger werd. Er stonden rijen klanten te wachten bij alle kassa’s, en ook bij de zelfscan aan de rechterkant. Eden was er niet bij.

Hij hield een ander personeelslid aan, een vrouw met lang bruin haar. ‘Pardon, waar is gangpad twee?’ Ze bood aan hem erheen te brengen, maar hij vroeg of ze hem gewoon de juiste kant op kon wijzen.

Via een gangpad met zuivel, en daarna met boeken en dvd’s, haastte hij zich naar de achterkant van de winkel. Hij wurmde zich langs een vrouw met een klein kind, die hem iets nariiep, en wuifde een verontschuldigend gebaar. Voor de delicatessencounter moest hij rechtsaf, was hem verteld. Hij passeerde nog een paar gangpaden, waar hij in keek, en kwam uiteindelijk bij het pad met een bordje HUISDIERENBENODIGDHEDEN aan.

Het gangpad was verlaten, net als de andere.

Niall liep door naar de snel korter wordende rijen voor de kassa’s. Geen spoor van Eden – wat was ze in vredesnaam aan het doen?

Steeds geïrriteerder beende hij door de verlaten gangpaden in de winkel. Bij ONTBIJTGRANEN bleef hij staan, pakte zijn telefoon en belde haar.

‘Dit nummer is momenteel buiten bereik, probeer het later nog eens.’

Zet je klotetelefoon aan.

Een grote, tonronde beveiliging, met een portofoon op zijn borst en een sleutelbos aan zijn riem, paradeerde als een cipier naar hem toe. Een vriendelijk maar onverzettelijk gezicht. ‘Sorry, meneer, maar het is sluitingstijd. Als ik u mag verzoeken zich naar de uitgang te begeven.’

‘Ik zoek mijn vrouw,’ antwoordde Niall. ‘Ze is hier een halfuur geleden naar binnen gegaan en ik kan haar nergens vinden.’

‘Is ze niet bij de kassa’s?’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Moet ik haar even laten omroepen?’

‘Als het kan, graag. En misschien kan iemand even in de toiletten gaan kijken, voor het geval ze zich niet goed voelt of zo?’

‘Hoe heet uw vrouw, meneer?’

‘Eden – Eden Paternoster.’

‘Eden, als in hof van?’

Niall knikte.

De beveiligder sprak in zijn portofoon.

Even later hoorde Niall via de speakers: ‘Wil mevrouw Eden Paster-Noster zich alstublieft melden bij de klantenservicebalie voor in de winkel, waar haar man op haar wacht.’

Niall nam niet de moeite om de man te vragen de omroep te laten corrigeren.

De beveiligder wenkte hem mee. ‘Ik zal iemand in de toiletten laten kijken, meneer. Wat is het signalement van mevrouw?’

‘Ze is eenendertig jaar, één meter zeventig, met schouderlang bruin haar, en ze draagt een witte short met een roze top.’

Met een uitgestreken gezicht leidde de beveiligder Niall mee naar de voorkant van de winkel, langs de kassa’s naar de klantenservicebalie aan de rechterkant. Een stukje verderop was een kleine blauw-witte verhoging met twee grote computerschermen. Op allebei de schermen waren lege gangpaden te zien.

‘We zullen de hele winkel even bekijken, meneer,’ zei de beveiligder. Hij bediende een kleine joystick op een controlepaneel aan de zijkant van de desk. Het ene na het andere gangpad verscheen op de schermen, maar ze zagen alleen een paar personeelsleden bezig met vakken vullen. Geen Eden.

De laatste klanten gingen nu langs de kassa’s. Niall zag dat de zelfscan-kassa’s al verlaten waren.

De portofoon van de beveiligder knetterde. Hij luisterde even, en toen wendde hij zich tot Niall. ‘Er is niemand in de toiletten, meneer. Weet u zeker dat ze deze winkel in is gegaan?’

‘Ja, absoluut.’

De beveiligder vroeg een medewerker van de klantenservice om een Code Zes-oproep te doen. Even later klonk haar stem door de speakers: ‘Dit is een oproep aan alle managers – Code Zes.’

Binnen een paar minuten verschenen er verschillende medewerkers. Zeven telde Niall er.

De beveiligder wendde zich tot hen. ‘De vrouw van deze meneer wordt ver-

mist. Eenendertig jaar oud, schouderlang bruin haar. Ze draagt een witte short en een roze top. De naam is Eden Paster-Noster. Ik wil graag dat jullie alle gangpaden nalopen.'

'Paternoster!' corrigeerde Niall hem deze keer wel.

'Mijn verontschuldiging. Mevrouw Eden Paternoster,' zei de beveiligder.

Terwijl ze zich allemaal weg haastten, wendde de beveiligder zich tot Niall.

'Kan ze de winkel niet hebben verlaten?'

'Nou, ze wist waar ik geparkeerd stond.'

'Kan ze niet naar de Marks & Spencer zijn gegaan, misschien, of naar McDonald's?'

'Alleen als ze daar kattengrit verkopen.'

Geen glimlach.

'Kan zij niet naar buiten zijn gelopen net toen u binnenkwam, waardoor u elkaar hebt gemist?'

Niall haalde zijn schouders op. Dat was een mogelijkheid. Misschien maakte hij een hoop drukte om niks. Hij haalde zijn telefoon uit zijn zak om te kijken of er niet toevallig een berichtje van Eden was en belde haar nummer nog een keer.

Nog steeds niet bereikbaar.

'Sluiten die andere winkels vandaag ook allebei om vier uur?' vroeg Niall.

'M&S wel. McDonald's niet.'

Vijf minuten later waren alle medewerkers die de winkel hadden doorzocht weer terug. Eden was niet aangetroffen.

Niall bedankte hen en voelde zich plotseling een volslagen idioot. Wat als die beveiligder gelijk had en hij haar gewoon was misgelopen, doordat Eden net naar buiten was gegaan toen hij binnenkwam?

Hij liep over de leeglopende parkeerplaats snel terug naar de stoffige zwarte BMW cabrio. Ook al had hij het dak erop gedaan en wist hij zeker dat hij de portieren had vergrendeld, hij tuurde toch door de raampjes naar binnen.

Ze zat niet in de auto.

3

Zondag 1 september

Even na vier uur 's middags zette Roy Grace zijn Alfa Romeo coupé op de vrijwel lege parkeerplaats langs de plattelandsweg tegenover de Ford-gevangenis in West Sussex. De inspecteur droeg vrijetijdskleding: een spijkerbroek, T-shirt en licht jack. Hij had er opzettelijk voor gekozen om in het weekend te komen, en de gevangenisdirecteur, met wie hij op vriendschappelijke voet stond, zou ervoor zorgen dat dit niet werd aangetekend als officieel bezoek. Hij wilde niet dat zijn baas, adjunct-hoofdcommissaris Cassian Pewe, hem later over dit bezoekje zou uithoren, wat hij ongetwijfeld zou doen als Grace dit op een werkdag had gedaan.

Politieagenten voelden zich maar zelden op hun gemak tijdens gevangenisbezoeken. Als ze de pech hadden om daar nog te zijn wanneer er toevallig een rel uitbrak, zouden zij het eerste doelwit voor de gedetineerden zijn. Het maakte niet uit wat voor kleren je aantrok, je kon er zo casual uitzien als wat, je werk trok als goedkope aftershave in je huid: de meeste boeven roken je van een kilometer afstand. Smeris. Juut. Wout.

Grace was hier uit nieuwsgierigheid. Een poosje geleden had hij een handgeschreven brief ontvangen van zijn onteerde, voormalige collega-rechercheur Guy Batchelor.

Roy,

Hopelijk gaat alles goed met je. Niet veel te melden hier, behalve dat ik wacht op het beroep tegen de lengte van mijn straf. De andere gevangenen zijn niet zo vijandig tegen me geweest als ik vreesde – tot nu toe, in elk geval.

Ik schrijf omdat ik mogelijk iets interessants heb over onze gemeenschappelijke vriend. Ik noem geen namen, want alle brieven worden gelezen, maar ik weet dat je graag iets zou willen doen aan dat kerkbankje. Misschien dat ik je kan helpen. Het zou fijn zijn als je hierheen kon komen – ik kan je beloven dat het geen verspilde tijd is.

Het allerbeste van mij aan jou en het hele team – hé, ik mis jullie.

Guy

De brief bevatte een cryptische aanwijzing die zijn vrouw Cleo voor hem had ontcijferd. Kerkbankje stond voor Pewe, had ze uitgevogeld.

Al bijna twee jaar was adjunct-hoofdcommissaris Cassian Pewe, zijn directe leidinggevende, de gesel van zijn bestaan. Grace had zelfs serieus overwogen de politie van Sussex helemaal te verlaten en een functie aan te nemen als commandant bij de Metropolitan Police in Londen, gewoon om weg te komen bij die walgelijke, hatelijke kerel.

Enigszins onzeker opende hij zijn portier en stapte uit in de stilte onder een loodgrijze hemel die, wist hij dankzij enige ervaring met zeilen, over een paar uur regen zou brengen. Maar het was nog steeds een warme middag. Hij stak de weg over naar het complex van gelijkvloerse gebouwen; als die hoge hekken er niet omheen hadden gestaan, had je deze plek kunnen aanzien voor een vakantiepark.

Mannengevangenis in Groot-Brittannië waren ingedeeld in de categorieën A tot D. Cat. A was zwaar beveiligd, voor gewelddadige en gevaarlijke criminelen zoals seriemoordenaars en terroristen, die de grootste bedreiging voor de bevolking, de politie of de nationale veiligheid opleverden. Cat. B was ook zwaar beveiligd, maar voor gedetineerden die minder gevaarlijk werden geacht, voor gevangenen uit de omgeving en voor langdurig gedetineerden. Cat. C waren trainings- en herintredegevangenis, waar gedetineerden vaardigheden leerden die ze na hun vrijlating konden benutten. Cat. D, zoals deze, waren open inrichtingen voor gedetineerden die minimaal risico opleverden. Dat waren voornamelijk witteboordencriminelen, maar ook gedetineerden uit hogere gevangencategorieën die het einde van hun straf naderden en toewerkten naar een terugkeer in de samenleving.

Desondanks schoof Grace zijn insigne onder de ruit van de securitybalie door met het onbehagen dat hij altijd voelde als hij bij een gevangenis aankwam. Hij wachtte terwijl de serieuze vrouw aan de andere kant, die aardig noch onaardig was, zijn identiteit bestudeerde voordat ze het grijze laatje met zijn insigne erin naar hem terugduwde. 'Laat uw telefoon en eventuele kostbaarheden achter in een kluisje alstublieft, inspecteur.' Ze schonk hem slechts een heel licht knikje van erkenning dat ze allebei aan dezelfde kant stonden.

Roy deed wat ze zei en voelde zich onmiddellijk naakt toen hij zonder zijn ID en telefoon – zijn levenslijn met de buitenwereld – door de elektrische deur stapte, die meteen achter hem weer werd gesloten als een luchtsluis.

De roddelbladen plaatsten regelmatig schreeuwerige stukken over het lekkere leventje in Britse gevangenis. Grace durfde te wedden dat niet één van die redacteurs ooit een nachtje in zo'n rijkshotel had doorgebracht. Hijzelf ook niet, maar hij had meer dan genoeg mensen gesproken die wel

hadden gezeten. En niemand had ooit gezegd dat het een lolletje was. In veel gevangenissen, zoals HMP Lewes, de Categorie B van Sussex, moesten gedetineerden in sommige vleugels een cel delen. Ze hadden dan twee stapelbedden en een toilet zonder bril achter een plastic douchegordijn, slechts een meter van de onfortuinlijke in het onderste bed vandaan. En ze moesten proberen te slapen op kussens zo hard als een betonblok. Grace wist dat hier in Ford elke gevangene in elk geval nog een eigen cel had, ook al was die dan klein.

Na een paar minuten ging er een tweede deur open en begroette een bewaarder met sleutels aan zijn riem hem met een vriendelijke glimlach en een uitgestoken hand. 'Inspecteur Grace, ik weet niet of u me nog kent van de gevangenis in Lewes, een paar jaar geleden?'

Roy Grace, die een haast fotografisch geheugen voor namen en gezichten had, keek hem aan. Kort grijs haar en ronde schouders. 'Andrew Kempson?'

'Nou, ik ben onder de indruk!'

Roy haalde zijn schouders op.

'Heel goed om u weer te zien, meneer. De directeur heeft geregeld dat u voormalig rechercheur Batchelor kunt spreken in een privéruimte. De camera staat uit.'

Anders dan sommige andere gevangenbewaarders leek Kempson verfrissend respectvol ten opzichte van zijn protegés. Roy Grace volgde de man over een groot open plein en langs een rij prefabgebouwtjes. Er hingen een paar mannen rond, sommigen ineengezakt en met dat air van totale verslagenheid dat je wel vaker zag in gevangenissen, terwijl anderen meer vastberadenheid en doelgerichtheid uitstraalden. Een van hen, met een hark en vuilniszak, zag eruit alsof hij daadwerkelijk blij was dat hij iets nuttigs kon doen.

Ze betraden een grote ruimte die aanvoelde als een verpauperde openbare bibliotheek. Een paar gedetineerden zaten aan tafels kranten of boeken te lezen, voor kasten vol met bijna uitsluitend misdaadromans. Grace zag er een paar staan van Martina Cole, Kimberley Chambers en Ian Rankin. Hij volgde Kempson naar een kamertje aan het eind van de zaal.

Waar hij werd begroet door de schaapachtige glimlach van zijn voormalige collega en tot voor kort een van de meest capabele rechercheurs in zijn team.

De potige Guy Batchelor stond op van zijn stoel.

Enige tijd geleden was de rechercheur totaal door het lint gegaan toen een vrouw met wie hij een affaire had, en die hij schijnbaar allerlei beloften had gedaan over een toekomst samen, hem had verstrikt in een web van leugens. Dat was kennelijk uitgedraaid op een enorme ruzie, waarbij zij, door een

escalatie van gebeurtenissen, dood in een badkuip was geëindigd en hij in paniek was geraakt. In de daaropvolgende neerwaartse spiraal had Batchelor geprobeerd zelfmoord te plegen en had Roy zijn eigen leven gewaagd om hem daarvan te weerhouden.

Al zijn hele leven – en carrière – was Grace altijd bereid om het beste in mensen te zien. Hij geloofde dat de meeste mensen deugden, maar dat ze soms door dingen waar ze geen controle over hadden, zoals mishandeling in hun jeugd of iets wat later in hun leven was gebeurd, op het verkeerde pad terechtkwamen.

En dus had Roy na die brief van Guy besloten bij hem langs te gaan; omdat hij benieuwd was wat Guy mogelijk te bieden had, maar ook gewoon om met hem te praten. En in de hoop dat hij misschien, op een of andere kleine manier, deze man kon helpen die in een vlaag van verstandsverbijstering zijn eigen leven en dat van anderen had geruïneerd.

Hij keek om zich heen. Het was net een verhoorkamer: een metalen tafel, harde stoelen, een groothoekcamera onder het plafond. Op tafel lag een rood notitieboekje.

‘Ik laat jullie alleen,’ zei Andrew Kempson. ‘Ik kom over een uurtje terug, of anders roept u maar als u me nodig hebt.’

‘Ik denk niet dat dat nodig zal zijn,’ zei Grace.

Kempson haalde zijn schouders op in een ‘je weet het nooit’-gebaar en sloot de deur zachter dan sommige andere cipiers zouden doen.

Van Peter James verschenen bij Uitgeverij De Fontein:

Roy Grace-thrillers:

Doodsimpel

De dood voor ogen

Op dood spoor

Op sterven na dood

Ten dode opgeschreven

Doodskus

Dodemansrit

Schijndood

Doodsklok

Als de dood

Tot in de dood

Dodelijke affaire

Doodsangst

Een dodelijke gok

Een date met de dood

Doodvonnis

Stand-alone thrillers:

De perfecte moord

Perfectie

Ultiem bewijs

Ik volg jou

Eerste druk mei 2025

Oorspronkelijke titel *Left You Dead*

Oorspronkelijke uitgever Macmillan, an imprint of Pan Macmillan

Copyright © 2021 Really Scary Books/ Peter James

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Lia Belt

Omslagontwerp en -illustratie De Weijer Design, Baarn

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 7614 2

ISBN e-book 978 90 261 7615 9

ISBN luisterboek 978 90 261 7616 6

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervaelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.